

V lednu 2006 se v malém hornickém městě Anina, stala hornická tragédie, teda sedm zesnulých a pět těžce poraněných. V srpnu 2006 v Baia Nouă po sesuvu půdy v šachtě zahynuli dva horníci. Oba doly patří pod firmu S.C.BANATUL ANINA. Tam patří i doly z Kozla, kde pracují horníci z Baia Nouă, Eibenthalu, Bigru a kdysi i z Rovenska.

Tragédie dokazují, že nebezpečné zaměstnání někdy vyžaduje lidské oběti a rozmnožuje se počet sirotků a vdov. Připomíná to pohádku, kdy draci pohlcovali lidi. Štoly můžou být obrovskými draky, poněvadž za dobu

230 roků, Aninský černý drak pohltil mnoho lidských obětí. Asi už ten drak je nasycen, protože zavřel své držky. A nechá trápit rodiny pod tichým zpěvem hornické hymny.

Hornické oběti byly i v českých vesnicích. Horník Kalina z Rovenska utonul ve štole v Kozlu a nechal za sebou dívčí dvojčata. Kozla si vzal oběti i z Bigru a to: Josefa Rocha, Adam Mareše a Wilhelma Stehlíka. Nechali za sebou tři vdovy a pět sirotků. Oběti byli také z Gerniku, Eibenthalu i Svaté Heleny.

Tragédie způsobily, že se zavřely doly. A tak počet pracovních míst v českých banátských vesnicích je téměř nulový. Zvětší se chudoba a bude následovat putování do Čech. "Zmenší se právo i na mučírnu" a někdy mám dojem, pánové, že náš život po českých vesnicích je zavinšován na lopocení, těžkou práci, mučírnu, ... a smůlu.

Na počest zesnulých horníků uvedu sloky od Petra Bezruče:

*Uhelný prach sed mi do očí
rubíny ze rtů mi uhly,
ze vlasů, z vousů a z obočí
visí mi rampouchy uhlí.*

*Chléb s uhlím беру si do práce
z roboty jdu na robotu
při Dunaji strmí paláce
z krve mé a z mého potu.*

Opět kalich Svaté Barbory se naplnil hořkostí a dovolme si POST SCRIPTUM:

ZDAŘ BŮH A ČEST HRDINŮM A DEJ BOŽE NEBE ZESNULÝM HORNÍKŮM.

text JM, foto ID

Zrušení dolů je pro existenci českých vesnic skutečně zlomový okamžik. Nejstarší lidé sice říkají, že dokázali důstojně žít i před otevřením dolů. Proč by to dnešní mladá generace neměla dokázat také? Jenže za ty roky se změnilo právě ono pojetí důstojnosti. Ti staří považovali za důstojný život tvrdou práci a o nedělích a svátcích kostel. Dnes k důstojnému životu patří aspoň ojeté auto, televize, video a pokud možno počítač. Pokud tyto věci člověk nemá nebo neví, jak s nimi zacházet, ztrácí právě ten pocit důstojnosti. Kvůli možnosti důstojněji žít opouštěli první vystěhovalci českou zemi. Kvůli důstojnosti se do ní dnes vracejí.

A jen velcí optimisté jsou schopni vidět svoji budoucnost tady, v Rumunsku. Oklikou se tedy vracíme k našemu tématu a představujeme vám dva zajímavé lidi ze současnosti. Každý po svém se snaží zajistit sobě i své rodině onu zmiňovanou důstojnost.

KOLÁŘ JENDA JAGER

První kolo vyrobil Jenda Jager, když mu bylo 13 let. Učil se od svého dědy, vyhlášeného koláře v širokém okolí. „Byl jsem dosti mladý, když děda umřel. Táta řemeslo taky uměl a zpočátku mi pomáhal. Děda po sobě mimo jiné zanechal jedno načaté kolo, táta ho dodělal a přitom mě učil. Potom mi ještě s několika koly pomáhal a když jsem vyšel osmou třídu, nešel jsem nikam do školy a začal jsem na kolech pracovat sám. Svě první kolo jsem sám udělal ve 13 to bylo asi v roce 1968.“